

Amsterdam, 24-05-2020

Geachte minister Dekker,

Toen mijn man en ik op huwelijksreis waren op Sint-Maarten, troffen we in ons hotel een wat ouder homostel uit New York. Ze waren een federale rechter en, grappig genoeg, een *divorce-lawyer*. We raakten aan de praat en dineerden een avond samen. De advocaat zei ons iets dat me altijd is bijgebleven. Dat hij altijd heeft gestreden voor het homohuwelijk, maar niet zozeer vanwege romantische overwegingen of zelfs het recht om te trouwen, hoewel die beide redenen natuurlijk ook belangrijk waren. Maar nee, het was hem vooral te doen om het recht op echtscheiding dat met het homohuwelijk gepaard gaat.

Homostellen die decennialang samen hebben geleefd en alles deelden, van huizen tot foto's en van kunst tot auto's, zagen zich tot dan toe voor een onmogelijke klus geplaatst wanneer zij uit elkaar wilden gaan. Hoe ontwar je vervlochten levens? Het familierecht zorgde bij heterostellen tenminste voor een handleiding, een manier om te werk te gaan. Met alle bijbehorende rechten en plichten voor beide partijen en hun families.

Toen het homohuwelijk werd ingevoerd in Nederland, waren er de facto al duizenden stellen die samenleefden alsof zij getrouwd waren. De openstelling van het huwelijk voor mensen van hetzelfde geslacht betekende voor hen dat zij vanaf nu ook een beroep konden doen op de wet- en regelgeving rond familierecht. De samenlevingsvormen bestonden allang, de wet haalde nu eindelijk de werkelijkheid in. In plaats van chaotische, traumatiserende en nooit helemaal naar tevredenheid afgeronde officieuze scheidingen, kwam er nu een ordelijk, juridisch proces voor uit elkaar gaan, zodat iedereen effectief verder kan met zijn of haar leven. Leuker kon het familierecht het niet maken, wel makkelijker.

Een zelfde soort gegeven speelt nu, bij de wet- en regelgeving rondom regenbooggezinnen. Deze familiesituaties bestaan al, allang zelfs. Momenteel zijn ze kwetsbaar en blootgesteld

aan willekeur vanwege een gebrek aan rechtsbescherming. Het is meer dan hoog tijd dat de wet de werkelijkheid weer bijbeent.

Het argument dat meeroudergezinnen wellicht niet in het belang zijn van het kind, is eigenlijk een redeneertrant die ik niet zou willen belonen met een respons. Deze gezinnen en deze kinderen bestaan simpelweg, ongeacht de juridische status die hun gezinsvormen hebben. En ze zullen geboren blijven worden. De enige echte keuze die op dit moment gemaakt dient te worden, is of de overheid in het belang van deze kinderen zal handelen, of niet. Of kinderen van regenbooggezinnen ofwel chaotische, ofwel ordelijke familierecht-situaties gegund zal worden, wanneer deze onverhoopt maar onvermijdelijk in sommige gevallen zullen ontstaan. In een rechtsstaat is er volgens mij maar één antwoord mogelijk.

Ik reken op uw wijsheid in dezen, ik moet wel. Het gaat om de toekomstige kinderen van mijn man en mij.

Met vriendelijke groeten,

Thomas Lamers